

של דיר-אל-בלח, 15 קילומטרים רדומית לעזה, לא יכול היה יותר להמשיך בנסיעה ונעצר. צמיגיו היו מרוטשים לגמרי מן היריות הרבות, הוא נעצר בצד הדרך ודומם את המנוע. באותו הזמן התחילו להגיע עשרות אמבולנסים אל צומת דיר-אל-בלח. מסביב היה חושך. הצומת היה מואר בפנסי רחוב כתומים, שמתחתם היתה תכונה רבה. עשרות הצוותים הרפואיים הסתובבו סביב וחיכו לרגע שבו יוכלו לגשת אל הפצועים שבתוך האוטובוס ולהגיש להם עזרה ראשונה.

בלי הודעה

רישמית

וזרות גדולים של זהל התחילו להגיע לאזור. אוטובוסים וכלי רכב צבאיים אחרים באו

וצה"ל הצטרפו למירדף הרדמתי. החיילים והשוטרים ירו לכיוון האוטובוס לכל אורך הדרך. הם ניסו לפגוע בצמיגים שלו, כדי להכריח אותו לעצור. אך הנהג המשיך לנסוע קדימה, כשאחד התוקפים עומד לידו ומאיים עליו בעזרת סכין קומנדרו. כאשר נודע לכוחות הביטחון על החטיפה, הקימו מייד מחסומים במסלול נסיעתו של האוטובוס. במחסום ארז נמתחה לרוחב הכביש שרשרת מסמרים שבועזרתה, כך קיוו, ייווצרו בגלגליו של האוטובוס תקרים והוא יאלץ להעצר. אך האוטובוס המשיך קדימה כשהוא פורץ את המחסום.

האוטובוס החטוף המשיך לנסוע עוד כמה עשרות קילומטרים קדימה, כשכלי-הרכב האחרים רודפים אחריו. שימשותיו כבר היו מנוקבות. הנוסעים בתוכו היו מבוהלים. בחור צעיר, בלונדי ממושקף, חובש צבאי, ניסה לעזור לאנשים שנפגעו במהלך הדרך מן היריות ומרסיסי הנוגיות.

בתוך האוטובוס היו ארבעה צעירים ערביים. אחד מהם עמד ליד הנהג, עם סכין קטנה שלופה בידו, והורה לו להמשיך לנסוע דרומה לכיוון גבול מצריים.

צעיר נוסף, החזיק בידו מיוזורה קטנה ובה, כך טען באוזני הנוסעים, היה חומר-נפץ. הנהג והנוסעים לא

שהפריע את השקט המתוח של הלילה הרדמתי.

כל שאר ההכנות לפריצה לאוטובוס נעשו בדממה מוחלטת.

במהלך הלילה העבירו כוחות הביטחון אוכל לחטופים ולחוטפים. כל אותו הזמן היה הרמטכ"ל, רבי-אלוף משה לוי, במקום האירוע עצמו, כשהוא מפקח באופן אישי על התיכנונים

לעבור מעל האוטובוס ממש, כדי שהתוקפים לא יבחינו בתכונה הרבה מסביב.

האוטובוס עצמו היה מואר בפנסים של מכוניות שעמדו מולו על הכביש. והיה שקט מוחלט. מפעם לפעם אפשר היה לשמוע את המשא-זימתן, שהתנהל דרך רמקול, עם החוטפים. פרט לנביחות הכלבים, היה זה הרבר היחידי

מסביב קרעו את הדממה המתוחה. ג'פים קטנים של מישטרה וצבא נסעו הלוך ושוב, על

הכביש המוביל אל הצומת וממנו. הצוותים הרפואיים בדקו ושוב ושוב את הציוד שלהם והכינו אותו למיקרה שיודקקו לו.

מסוקים צבאיים חגו סביב סביב מעל האיזור, כשהם מקפידים שלא

העזו להמרות את פיהם של החוטפים. הם חששו לחייהם.

אך התוקפים לא השתמשו בסכינים שבכדיהם ולא בשום נשק אחר. הם התנהגו, כך טענו חלק מן הנוסעים אחרייכן, באדיבות רבה ואף איפשרו לאסתר ברחמנו לדרת מכיוון שטענה שהיא בהריון ואמרה כי היא חשה ברע. כאשר התקרב האוטובוס לצומת